

ter. Men det kunde Venstre opnaa paa en anden Maade, ved at hæve Statstilskuddet til Sygekasserne; thi det er dog ejendommeligt, at man giver Statstilskud til Sygekasserne, for at ikke Sygekassekontingentet skal være for højt, og saa samtidig her vil bestemme, at det skal være højere. Lovforslagets Princip er dette: der skal være en frivillig Ydelse, nemlig den, at man forsikrer sig mod Sygdom gennem de bestaaende Sygekasser; det Krav opfyldes her. Men det ærede Medlem forlanger, at det skal give sig Udtryk i, at man overalt i Landet forhøjer Sygekassekontingentet. Jeg tvivler paa, at dette er et Standpunkt, som det ærede Medlem og hans Parti i Længden vil kunne gennemføre; men det betyder ikke nogen som helst principiel Uoverensstemmelse med Hensyn til den Ordning, som her er foreslaaet, idet det ærede Medlem giver sin Tilslutning til Hovedpunkterne i denne, nemlig Tilknytningen til Sygekasseloven, Tilknytningen til Ulykkesforsikringen.

Derfor tror jeg, at det ærede Medlem skulde lade være med at søge at konstruere en Uoverensstemmelse og fremhæve, at der skal tilvejebringes en Tilslutning til noget, som han kalder Venstres Princip; thi Lovforslaget her er udarbejdet i nøje Overensstemmelse med de Tanker, som jeg fremsatte i 1917 angaaende denne Sags Ordning, idet jeg søgte at finde en Vej frem til netop at skille Invaliditetsforsikringen fra Aldersrenten ved at knytte den til den bestaaende Forsikringslovgivning.

Johannes Lou: Jeg skal ganske kort sige til det ærede Medlem fra Kerteminde (Henningsen), at vi er enige med ham med Hensyn til det Punkt i § 10, der angaar Fordelingen af de forskellige Beløb.

Det ærede 13de Medlem for Hovedstaden (Elna Munch) udtalte sig i spydige Vendinger om Uenigheden indenfor det konservative Parti i Spørgsmaal om Kvinders Ligestilling med Mænd i det her foreliggende Lovforslag. Det ærede Medlem fra Odder (Hegelund-Lange) har allerede paa et enkelt Felt paavist, hvor uheldig hun har været med sin Fremstilling. Og naar vi yderligere ser den Uenighed, der er mellem det ærede Medlem fra Kerteminde (Henningsen) og det ærede 13de Medlem for Hovedstaden, vil man forstaa, at Talen om Uenighed først og fremmest burde anvendes overfor det Parti, som dette ærede Medlem selv tilhører. Selvfølgelig var det *noget* Forklaring, naar hun nu sidst beklagede sig over ikke at

være eneraadende. Men hvis dette Princip er gældende indenfor radikal Politik, saa maa vi bede os fri for et saadan Princip's Virkeliggørelse.

Den samme Uenighed, som er konstateret indenfor den radikale Gruppe, er i høj Grad til Stede indenfor den socialdemokratiske i Spørgsmaalet om Skønnet. Medens Minister Stauning meget bestemt forsvarede Skønnet, retter Landstingsmand Steincke i sine grundlæggende Studier over hele Forsørgelsesvæsenet et meget skarpt Angreb paa Skønnet, ogsaa paa Skønnet i den Form, hvori det har faaet Udtryk i dette Lovforslag. Minister Stauning omtalte sin Stilling i Invaliditets- og Aldersdomskommissionen og sagde, at han gængsne Gange havde været inde paa at forsøge gennemført, at Invaliditetsgraden allerede skulde indtræde ved halv Invaliditet. Men jeg maa gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at hvor det drejede sig om dette, at Aldersgrænsen skulde sættes ved det 60de Aar, stod han ganske ene indenfor Kommissionen; han var den eneste, der i Kommissionens Betænkning stadig holdt paa de 60 Aar, medens han i Spørgsmaalet om Invaliditetsgraden udtaler sin Tilslutning til, at denne først indtræder ved de to Trediedele Invaliditet, og han havde jo haft en saare nem Lejlighed til at faa dette sit Ønske fremmet, hvis han havde ydet de Herrer Nordby, Sonne og Bramsen sin Tilslutning til det af dem i Kommissionen fremsatte Forslag.

Jeg spurgte den højtærede Minister, hvorfor man i Bilagen til dette Lovforslag ikke havde taget Tilfælde af kronisk Alkoholisme med som en væsentlig Gruppe af de Aarsager, der kan fremkalde Invaliditet, saa meget mere som det statistiske Departement ikke har skjult denne Lidelse som Frembringer af kronisk Invaliditet.

Et Spørgsmaal, som baade den højtærede Minister og det ærede 10de Medlem for Hovedstaden (Borgbjerg) kom ind paa, var det store Sygekassehonorar. Begge fastslog, at dette nu var 50 Kr. aarlig. Det forundrer mig, at de ikke har rettet en Kritik mod dette store Honorar, saa meget mere, som der allerede, da Invaliditetsforsikringskommissionen arbejdede, fra Venstres og det daværende Højres Side blev foreslaaet, at man i de 15 Aar fra det 18de til det 33de Aar skulde betale 6 Kr. fjerdingaarlig, altsaa 24 Kr. om Aaret.

Jeg skal til sidst om selve Lovforslagets Skæbne sige, at det er rigtigt, at Forholdet til Genforeningen spiller en Rolle ved Spørgsmaalets Løsning. Men jeg har forstaaet paa